

Leerrede over Hooglied 7: 6 t/m 9, uitgesproken op Woensdagavond 12/11/47 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 147: 3
Lezen - Hooglied 7

Voorrede.

Wat wij zo even zongen:

Zeer groot is onze HEER, vol krachten;
Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten;
Daar Zijn verstand, nooit af te meten,
Ver overtreft al wat wij weten,...

is van zulk een inhoud, dat alle hoogheid, eigen mening, licht en inzicht van de mens, daaronder tegelijk terneer geslagen wordt. Want ja, hoe is de mens? Wat wij in de Schrift lezen van de staat, waarin de mens is door zijn zondeval, is klare en heldere taal.

Lees bijvoorbeeld Romeinen 3 vers 23: "Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods." Dat sluit dus dit in, dat wij het reine beeld Gods zijn verloren, hetwelk bestond in kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Wie onderwerpt zich dat, wie vernedert zich voor God, bekenkend zó diep te zijn gezonken? Wij onderwerpen ons dat slechts uit armoede - als God ons noodzaakt het te doen - anders handelen wij naar eigen inzicht, vermenend zelf heel wat te weten, te denken, ja zelfs te kunnen voortbrengen. Daarom moet al ons denken, weten, doen, ja al ons werk, wel op niets uitlopen.

Hij Die groot is, vol kracht, wil Zijn Naam verheerlijken in werken van genade bij mensen die zich Gode moeten onderwerpen, die alles wat Gode welbehagelijk is, door de zonde verloren hebben.

"De natuurlijke mens - zegt Paulus - begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." Wij zijn in een totaal afgescheiden staat van God onze Schepper en Oorsprong. Het wordt genoemd: een liggen midden in de dood.

Daarom is het zo noodzakelijk dat God door Zijn Geest alles in ons werkt wat nodig is tot zaligheid, en de mens met al zijn doen en laten overal buiten valt. Wij kunnen onszelf niet veranderen of verbeteren. Als vleeselijke mensen kunnen wij noch bij aanvang noch bij voortgang geestelijk werk doen. Al wat de Wet van ons vordert, geeft ons niet de minste kracht tot volbrenging van wat geboden wordt.

Is dat nu om bij de pakken te gaan neerzitten, in jammer en moedeloosheid? Allerminst, want Gods Woord leert ons: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer. "Roept in uw nood tot Mij, uw God en Heer, dan help Ik u en gij geeft Gode d'eer." De bedoeling Gods is dus, dat wij ons onze staat zouden onderwerpen, en aflaten met ons eigen werk te doen, opdat wij alleen uit de genade Gods, zouden zoeken wat ons tot leven en zaligheid nodig is.

Als het op kracht aankomt: Hij is zeer groot. Zijn gedachten zijn onpeilbaar diep en overtreffen ver al wat wij weten. Dus, bij die wijze, almachtige en volzalige God is zulk een wijsheid, rijkdom, volheid en algenoegzaamheid - overvloedig in al hetgeen wij tot zaligheid nodig hebben - dat het op zijn plaats is wat Jesaja zegt: "De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten". Bij Hem is al wat wij tot zaligheid behoeven, bij ons is niets. Bij Hem alles!

Versta nu eens, hoe wij - als gezonkenen - die onszelf van alle heerlijkheid en gaven hebben ontbloot, zullen moeten overkomen naar die rijke God, bij Wie alles is wat wij nodig hebben, opdat wij bij Hem zijn om te ontvangen. Want Hij kan bij ons wel verdoen wat Hem mishaaft, Hij kan ons wel vervullen met alle goed en gave, waaruit wij, als schepselen Gods, in die ruimte en vrijheid - naar Zijn Woord en Wet en reinheid van Zijn Wezen - kunnen leven en bewegen. Maar dat moet dan bij Hem gezocht worden.

Niemand kan met al zijn doen, zichzelf in een zodanige staat brengen, dat hij Gode welbehaaglijk is. Maar: "Zeer groot is onze HEER, vol krachten." Hij kan daarstellen in Christus Jezus, door die eeuwige Geest, dat wij, voor Hem rein, heilig, vlekkeloos zijn. Zódanig, als hadden wij nooit zonden gekend noch gedaan, zoals het was in de staat van reinheid en vlekkeloosheid, waarin onze voorouders Adam en Eva in het Paradijs door hun Schepper waren geschapen. Alsof er nooit iets tussen Hem en ons van zonde of breuk geweest was. Dat is bij Hem aan te treffen.

Nu mag misschien gezegd worden: Ja, ik geloof het, want dat is de leer des Evangelies. Maar dat ellendig eigen ik, en die afkomst die een mens bij zich heeft! Dat is toch even wat! Want dat speelt ons parten. Ja, dat is waar. Wij zijn in ons stamhoofd van God afgevallen, maar dan moeten wij maar zien wat ons het zwaarste weegt: die God van zaligheid, van Wie wij afgevallen zijn, óf ons eigen boeltje en daardoor leven buiten God en Zijn gemeenschap.

God laat ons Zijn Wet verkondigen, opdat wij zouden weten, dat wij bij onszelf niets anders hebben dan dood en verdoemenis, en Hij laat ons het Evangelie verkondigen, dat bij Hem zaligheid en leven is. Dan moeten wij maar zien wat bij ons het zwaarste weegt. Partij trekken voor het eigen ik, waarvan de vrucht is ondergang, òf dat prijs te geven en ons Gode te onderwerpen, waarvan de vrucht is genade, zaligheid en eeuwig leven.

Onszelf afvallen is dus de enige oplossing om vrede met God te verkrijgen, want wij kunnen met ons eigen ik bij God niet terecht, al is dat eigen ik nog zo mooi opgepoetst met netheid, vroomheid, godsdienst, noem maar op - wáármee ook - het is alles schijn, en geen zijn. Het is waardeloos voor God, en in de grond der zaak zelfs vijandschap tegen God. Wat moet dan nu gehandhaafd blijven, het eigen ik òf de eeuwige IK ? Die eeuwige IK, met verlies van het eigen ik! Nu, dan kunnen wij daaruit ontvangen zegening op zegening, weldadigheid op weldadigheid, opdat wij dan hier gaan opleggen voor die grote dag der eeuwigheid. Zodat wanneer eenmaal ons einde er is, op ons van toepassing kan zijn : "Zalig zijn de doden, die (niet in het eigen ik, maar) in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken (die in het geloof zijn opgelegd) volgen met hen."

Ik vraag een ogenblik uw aandacht voor het Woord Gods. Zoeken wij echter eerst zijn aangezicht voor een verbeurde zegen.

Leerrede.

Het woord waarvoor wij uw aandacht een ogenblik vragen, vindt u in het ons zo even gelezen 7e hoofdstuk uit het Hooglied van Salomo, en wel nader het 6e tot en met het 9e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

6. *Hoe schoon zijt gij, en hoe liefelijk zijt gij, o liefde, in wellusten!*
7. *Deze uwe lengte is te vergelijken bij een palmboom, en uw borsten bij druiftrossen.*
8. *Ik zei: ik zal op de palmboom klimmen, ik zal zijne takken grijpen; zo zullen dan uwe borsten zijn als druiftrossen aan de wijnstok, en de reuk van uw neus als appelen.*
9. *En uw gehemelte als goede wijn, die recht tot mijn Beminde gaat, doende de lippen der slapenden spreken.*

Zingen we echter vooraf nog uit Psalm 89 het 7e vers:

Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER' in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden.
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.

Ik ben nog een beetje geschokt in mijn zenuwgestel, naar aanleiding van wat ik vorige week woensdag, op Dankdag, in de pauze uit het 13e hoofdstuk van Openbaring heb gesproken en wat daaruit opnieuw open gekomen is betreffende de staat en de omstandigheden van de tijd waarin we thans leven.

Dat is aanleiding geworden, dat allerlei omstandigheden, vanaf het begin dat God mij had ingeleid in de breuk van land, volk en kerk, weer in alle helderheid voor mijn geest zijn gekomen. Het is de laatste tijd dikwijls zó voor mij geweest, of ik geen verleden, geen heden en geen toekomst meer had. Maar nu merkte ik, tussen zondag en maandagnacht, dat ik wel degelijk een verleden achter mij heb, en ook in het heden verkeer, en dat er in mij is omtrent toekomst.

In het kort zal ik het één en ander hierover spreken. Op de Dankdag heb ik gesproken over de opkomst van het beest - de antichrist - en hoe in 1941 mij de nood tot God had gedreven en Zijn genadehand toen over mij is geweest. Ik heb toen geloofd dat het grote duitse rijk in elkaar zou storten, het zou zijn als een snelle afloop der wateren. Op mijn vraag, dat als Duitsland gevallen was en wij weer onder de wrede tirannieke macht van de onderdrukker uit waren, of er nog mocht overschieten tot eer van Gods Naam en welvaart van Zijn kerk, heb ik een donkere nacht over de lengte en breedte der aarde zien opkomen als een mistwolk. Alles werd in die nacht en duisternis gehuld. Duisternis de aarde bedekkend en donkerheid de volkeren. Daaruit heb ik verstaan de toelating van de macht van de antichrist, wat dan enige weken geleden verder voor mij is onthuld uit Openbaring 13, waar Gods Geest mij inleidde.

Nu zijn uit al die omstandigheden verschillende zaken uit het 10e hoofdstuk van Matthéüs in mij gaan werken, alsmede uit de Evangelieën van Markus en Lukas, waarin Jezus heeft nagelaten, dat de liefde bij velen zou verkoelen, dat de ene broeder de andere zou overleveren tot de dood, en dan nog wel vermenen Gode een dienst te doen.

Daardoor ben ik zeer ontdaan geworden. Want ik kreeg te zien, dat als het niet geweest was, dat als de wetgeving die wij nog in ons Vaderland hebben mij niet had beschermd, dan was ik reeds - doordat er verschillende omstandigheden gepasseerd waren - door broederhand uit nijdigheid vanwege mijn leven, doen en laten, handel en wandel, ter dood overgeleverd, wat in geestelijke zin al meermalen was geschied.

Toen was Jezus' woord tot mij: "De discipel is niet boven zijn meester; maar een ieder volmaakt discipel zal zijn gelijk zijn meester," en opende die lieve Koning wat Hij, op aarde zijnde, beoogd had. Niets anders dan de eerste en tweede Wetstafel te vervullen. Niet er over te praten, maar om die te vervullen. God boven alles lief te hebben en de naaste als Zichzelf.

Vanaf de eerste openbaring kwam alles daartegen in rep en roer. Immers, dat was een zaak die door des mensen val in het Paradijs geheel te niet was gegaan. Oorspronkelijk had Adam, in de staat der rechtheid, God boven alles lief, en Eva als zichzelf, wat het woord uitdrukte: "Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is".

Doch nadat Eva van de verboden boom genomen had, was ze aanstonds zó verdorven, dat er in haar woonde: moet ik dood, dan óók jij, Adam, en zij nam nogmaals van de boom en gaf dat aan Adam. Toen werden hun beider ogen geopend en zij zagen dat ze naakt waren.

Ook Adam was terstond verdorven, want toen God vroeg: "Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt?", is zijn antwoord: "De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven." Waar is nu de liefde ? Die is weg, van de aarde gebannen door de zonde.

Nu is Christus, de tweede Adam - naar Paulus' woord - geboren uit een vrouw, geworden onder de wet, in de gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde. Hij gaat Zich openbaren: dragende de heilige Wet in het binnenste Zijns ingewands. Omdat de Koning zódanig openbaar wordt, duldt Satan Hem niet. De goddeloze wereld moet Hem niet, maar evenmin de vrome wereld alsmede de rechtzinnige godsdienst.

Bij Nicodémus - behorend tot diegenen die oordeelden, dat wie de Wet niet kende, vervloekt was - die des nachts tot Jezus kwam, zien wij het ook, hoewel hij van Jezus moet aannemen dat Hij die krachten, wonderen en tekenen niet kan doen, zo God met Hem niet is, dat hij als een rechtzinnig en geleerd mens uit de hoogte spreekt, als Jezus zegt: "Gijlieden moet wederom geboren worden." Dan is zijn zeggen: "Hoe kunnen deze dingen geschieden?" De oude staat ondeugdelijk, en dat men in een nieuwe staat moet komen is een vreemde zaak.

Zó had de Koning álles tegen. Dáár willen ze Hem van de steilte afwerpen, dáár gevangen nemen, op een andere plaats geen herberg verlenen. Ten laatste, toen ze gelegenheid gevonden hadden, riepen allen: "Kruis Hem, kruis Hem!" Weg van de aarde met zulk één! Het is niet betamelijk dat Hij leeft! Hoe kwam dat? Jezus hield Zich aan het gezag des Vaders, en eerde de rechten van die Majesteit. Die behoorden de eerste plaats te hebben.

De tegenvoeter van Christus, de antichrist, is bezig om juist deze zaken - de rechten Gods en Christus op de eerste plaats - bij ons weg te nemen, te ondermijnen. Satan heeft de antichrist zijn kracht gegeven, alsmede zijn troon en grote macht. (Openbaring 13 : 2). Hij heeft een ervaring van 6000 jaren, en kent God en Zijn genade, ook kent hij de mens, alsmede de gelovigen en uitverkorenen. Hij brengt door de antichrist zijn ervaring in de praktijk, om onder de toelating Gods de wereld geheel los van Gods Woord te maken en van alle regel en bindende wetten. Met wetten zoals: "Laat ál s er een God is, Hem maar in de hemel blijven; wij helpen onszelf en elkaar als broeders," wordt alles een al grotere chaos. Het is hier op dit benedenrond de plaats, waar de troon des Satans is.

En onder Gods volk is het zó droevig gesteld, dat het genadeleven een steeds meer onbekende zaak gaat worden. Immers, Christus is het Die door Zijn Geest en Woord Zichzelf een gemeente vergadert, als Koning daarover wil regeren om te bewaren bij de verworven verlossing, en ook tot heiligmaking te zijn. Dat is dus Zijn werk, en niet het onze. Laten wij nu eens opletten, hoe alles er op uit is, om ons van de eenvoudigheid af te trekken, n.l. om geen zondaar of zondares te zijn die onze zaligheid geheel in Christus hand stellen, ons Gode en Zijn rechten onderwerpen, om niets te zijn, opdat Hij alles zou zijn.

Er is slechts tweerlei weg: òf men leeft zichzelf uit de wet, òf Gode uit de genade, een derde weg bestaat er niet. Paulus spreekt tot de gemeente te Galaten, (3e hoofdstuk, verzen 1 t/m 3): "O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij de Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs ? Zijt gij zo uitzinnig ? Daar gij met de Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees?"

Denk daar eens over na. Wat een ernstige zaak is dat, niet meer te leven uit de genade, maar uit de wet en eigen werken en gedachten. Paulus noemt dat: van de genade vervallen. Daar de wet toorn werkt, heeft men met alle drukte en schijn van godzaligheid geen vrede en voldoening in het hart. Men spreekt dan, dat de hemel zo ver weg is, enz., en denkt dat, als die dingen het hart bezetten, anderen dwalen en men zoekt zichzelf dan te rechtvaardigen met op de gebreken en zwakheden te zien van hen, die geen leven hebben buiten Christus en de genade.

Omdat men zichzelf staande houdt met eigen heiligmaking en zaligheid, - men noemt dat: "nog onderhoud te hebben" - sprekend over toestanden, soms zelfs van dag tot dag, maar waar niet déze orde is, dat God er door wordt verheerlijkt en de naaste gesticht, dan kan het niet uit God zijn, want God verheerlijkt Zijn Naam door Zijn werken.

En, als dat niet als ware munt wordt aangenomen, dan komt nijd en boosheid openbaar, als vrucht van eigen en wettisch werk.

Dan kan, menende Gode een dienst te doen, de ene broeder de andere overleveren tot de dood. Ik ben door die zaken geschokt, want ik had daar nooit het nodige licht in gehad, en heb dikwijls gezegd: hoe is het toch mogelijk dat alles tegenwoordig met de Heere vlak gepraat kan worden. Nu versta ik hoe het kan.

Toen werd mij door de Koning de vraag gesteld, waaruit ik wilde leven: òf uit de genade en zelf niets te zijn, God in Zijn rechten over mij te laten heersen, òf anderszins. Toen heb ik het eerste gekozen, en dat merkte Koning Jezus aan als een delen met Hem in lijden en verwerping. Daaruit is Hij mij gaan omhelzen, Zijn broederlijke liefde in mij uitgietend. O, wat is dat toch dierbaar; dat weegt op tegen alle ellende.

Daar de liefde mededeelzaam is, heeft dat teweeg gebracht, dat mijn bede was - daar alles zo donker is, en de nacht nog groter zal worden - om die eer en onderscheiding te mogen hebben als een wegwijzer te mogen zijn voor diegenen, die wensen hun scheepje in de veilige haven te doen belanden. Al zou het dan zijn, zoals dat gebeurt bij een wegwijzer op wegkruisingen, dag en nacht in eenzaamheid, en aan alle weersgesteldheden blootgesteld, als het dan maar was om de eerste en tweede wetstafel te mogen uitleven, en alzo ten dienste te zijn voor Zijn Koninkrijk. Hij heeft toen mijn bede aangenomen, en Zijn Woord is geweest, uit Jesaja 25:10: "De hand des HEEREN zal op dezen berg rusten; maar Moab zal onder Hem verdorst worden, gelijk het stro verdorst wordt tot mest."

Ik bemerkte dat God, alleen wat uit Hem is, naar Zijn Woord, eert en erkent en dat verder alles, wat ook, doch niet is naar Zijn Woord, politiek, economisch, maatschappelijk, kerkelijk, onkerkelijk, vroom en onvroom, slechts stro voor Hem is, dat Hij zal verdorsen tot mest.

Daar zitten wij allen midden in! Maar: Hij zou ook Zijn handen uitbreiden gelijk een zwemmer, en een pad maken waar het niet is, om Hem te kunnen volgen en daardoor nog te hebben een geheiligde weg en pad.

Gisteravond heb ik over die zaken op Tuindorp gesproken. Toen ik thuis kwam en naar bed zou gaan, kon ik niet slapen. Ik werd bezet met al die zaken. Zijn genadehand was wel over mij geweest en ik had geloofd en aangenomen, maar ik zag mijzelf als een nietig hoopje stof, dat de Almachtige kon wegblazen. En al wat openbaar maakt is licht. God Zelf spreekt in Zijn Woord: "Gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeren".

In die nietigheid, daar ik zó was - in zó'n staat en toestand - ben ik gaan kermen: "Ik ben de man, die ellende gezien heeft door de roede Zijner verbolgenheid." Toen heb ik gewenst, mijn moede hoofd te mogen neerleggen, en al het kwaad niet te zien en te beleven dat in ons land is en nog over ons land komen zal.

Maar toen gebeurde dit: Koning Jezus maakte Zich aan mijn ziel openbaar in Zijn eigendomsrecht. Ik boog mij voor de heerlijkheid van Zijn Persoon en macht en Zijn Woord was, wat ik zo even las uit Hooglied 7 : "Hoe schoon zijt gij, en hoe liefelijk zijt gij, o liefde, in wellusten!" Zó wil Hij doen, waar wij niet hoger kunnen komen dan nietig stof en onze meningen weg zijn. Hij wil en kan dan openbaren Zijn onbegrijpelijke en onuitsprekelijke liefde. Immers, Hij heeft ons liefgehad tot in de dood. Wat dat geweest is, kan ik niet onder woorden brengen, en ik zal het wel nooit kunnen, het is maar een stamelen. Oh! dat wij allen Hem toch steeds plaats geven en als Koning laten regeren.

Het wordt wel eens aangenomen dat deze tekstwoorden gesproken zijn door de bruid, maar het was Zijn Woord tot mij, in die mate was ook Zijn toenadering en omhelzing. Daarom spreek ik zodanig.

Wij worden dan door deze ontboezeming van de Koning als opgeleid tot de stilte der eeuwigheid en tot de eeuwige vrederaad, waar de Vader, als de eerste Persoon in het Goddelijk Wezen, Zijn hart opende. Zijn werken Hem van eeuwigheid bekend zijnde, zo wist Hij dat het mensdom, dat Hij in aanzijn zou roepen, zodanig zijn weg zou verderven, dat het zich zou storten in een afgrond van ellende, waar het zichzelf nooit uit zou kunnen opheffen.

Nochtans was het Zijn lieve wil, hen weer in Zijn gemeenschap en gunst aan te nemen. Doch dat kon niet, tenzij aan Zijn gerechtigheid genoegdoening zou geschieden. Er moest betaald worden voor de zonde tegen Hem, de hoogste Majesteit Gods, begaan. Daar de uitverkorenen onmachtig waren om zelf te betalen zo riep Hij: "Wie is hij, die met zijn hart borg wordt om tot Mij te genaken?" Toen antwoordde Gods Zoon: "Zie, Ik kom. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden mijns ingewands."

Hij is dan ook in de volheid des tijds in ons vlees en onze natuur gekomen, om voor de zonde te betalen en alle vloek weg te nemen. Hij heeft dat oordeel uitgebracht tot overwinning, en Hij heeft ook die levendmakende Geest verworven, om Zijn heilverdiensten aan Zijn ellendigen toe te passen.

Christus is zó brandend van liefde: Hij gaf Zich in de dood om ons van de dood, uit de hel en het eeuwig verderf te verlossen. Dàt is dan Christus' lust, de liefde Zijns Vaders te openbaren, en voor verloren zondaren àlles, ja àlles te zijn.

Wij hebben geen waardigheid, noch recht of verdiensten, laten wij maar gerust alle hoop en verwachting bij onszelf laten varen. Hij toch bezit alles wat wij nodig hebben, voor tijd en eeuwigheid. Hij schenkt uit zuivere en reine zondaarsmin en liefde, in onze nood en dood, wat wij behoeven, opdat wij zouden zijn als paarden aan Zijn Middelaarskroon, en onze harten vervuld met Zijn onuitsprekelijke liefde. Wij hier al zouden beginnen om de lof Gods uit te bazuinen, wat dan ook eenmaal ons werk zal zijn in volmaaktheid.

"Hoe schoon zijt gij, en hoe liefelijk zijt gij, o liefde, in wellusten!" Om een woord van Rutherford te gebruiken: "De Koning gaat Zichzelf te boven", in ons te eigenen en te mijnen. Te openen dat wij de Zijne zijn, en dat Hij ons heeft liefgehad tot in de dood. Om het zó uit te drukken: de Koning kan niet buiten ons, want wij zijn Zijn arbeidsloon, de vrucht van Zijn arbeid, en daarom Zijn vermaking.

Hij heeft ons als in barenswée aan het vloekhout van het kruis in de grootste nood gebaad.

Moeten wij niet wederkerig zeggen: Oh, Koning der koningen, hoe verplicht U ons aan U tot in de dood, en wat geeft U ons redenen om in licht en duisternis, in vóór en tegenspoed, U aan te hangen zoals een gordel kleeft aan de lenden eens mans.

Ik lees hier verder: "Deze uw lengte is te vergelijken bij een palmboom." Dat is toch zéér tegenstrijdig? Wij van onszelf zeggen dat wij een hoopje stof zijn, en Hij zódanig spreken. Toch past dat zeer wel. In onszelf kunnen wij niet hoger komen dan stof, dus waardeloos, dat God kan wegblazen. Maar hier spreekt Christus, hoe wij in Hem zijn.

Maakt dat een mens dan niet hoogmoedig? Néén ! De genade kan een mens niet hoogmoedig maken. De ware genade brengt met zich mede: "Ik zal mij buigen op Uw eis." Wij wensen liever onder de straatstenen te gaan, dan er over, want wat wij zijn, dat zijn wij door Hem, en uit Zijn bittere arbeid aan het kruis. Hier spreekt die grote Koning in verheuging als in bewondering over de vrucht van Zijn werk, en wat door die levendmakende Geest is gewrocht. Dat wij, die eertijds waren als een gedrocht uit de hel, al onze leden krom en verdraaid door de zonde, geheel misvormd, ons vermaak in de zonde, ons leven in het kwaad, nu zodanig zijn - door de arbeid, des Geestes en Gods eeuwige liefde en welbehagen, zich in en door Christus uitsprekend - dat Hij, ons vergelijkt bij een palmboom, die recht op naar boven gaat, al het kromme en verdraaide

en gedrochtelijke van de hel, weg. Dát doet nu de genade.

Zijn woord tot de bruid is dus: "Deze lengte is te vergelijken bij een palmboom." Zoals de kruin van een palmboom zich verheft boven de aarde naar hoger sferen, zo verheft het geloof ons naar Boven, waar Hij is die het leven en de zaligheid is, ons àlles.

Weg dan alle bochten, slingers en uitwassen van de zonde. Gelijk een palmboom één doel heeft, recht naar boven te groeien, zo ziet de Koning ons aan, Hij kan zeggen: dat is de vrucht van Mijn verdiensten. Dat is de ware genade. Dat is dan des Konings vrolijkheid, Zijn blijdschap, dat wij hersteld zijn in de staat waar wij uitgevallen waren.

Adam was in de staat der rechtheid als een palmboom, in hoogheid en eer boven al het geschapene, heerschappij voerend over de werken van Gods hand, ja over alle levende ziel. Maar door de zondeval zijn wij slaaf van alles geworden, gezonken beneden het stomme vee. Alleen de genade herstelt.

Ook koningen worden soms vergeleken bij bomen. Koning Nebukadnezar was als een grote boom, te zien tot aan het einde van de aarde. Alle vogelen des hemels nestelden in dezelve, zo groot was zijn omvang. Ook lezen wij in openbaring 5 vers 10: "Gij hebt ons, onze God, gemaakt tot koningen en priesteren," dat zullen wij dan ook eenmaal voor Zijn troon Hem toekennen, dat Hij ons zo gemaakt heeft. Nu zijn wij in onszelf niet meer dan nietig stof en as. Maar onze Ziebruidegom ziet ons in Zijn arbeid, als een palmboom, met een steen in de kruin, rechtop gegroeid. Ja, juist door de steen in de kruin rechtop! Het kruis schaadt niet, het is tot ons nut. Niet krom en verdraaid, of schots en scheef, maar zuiver tot het doel waarom het gaat: naar boven. Dat is de bedoeling.

Een palmboom is altoos groen en vruchtdragend. Hij kan tegen koude en hitte, tegen regen en droogte. Noch het ene noch het andere schaadt, hij blijft groen en vruchtdragend. Zodanig is een mens in Christus. Niets kan schaden:

hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed;
het gaat hem wel; 't gelukt hem, wat hij doet.

Hij ziet ons alzo aan in Christus, dat wij zo zijn uit Zijn genade. Wat geeft het nu dat wij in onszelf niets zijn? Wat voordeel brengt het ons aan, dat wij in onszelf iets zouden zijn en bij een ander hoog worden aangemerkt? Immers niets! Ja schade en schande! Het loopt toch over de werkelijkheid, hoe word ik in het hemelhof aangemerkt?

Ook nog dit, genade is niet zonder liefde, en de liefde is mededeelzaam. Nu staat hier ook, dat Christus, spreekt: "Uw borsten -zijn te vergelijken - bij druiventrossen." Van de kerk wordt gezegd, geestelijke zonen en dochteren te baren, ja te zijn, als een vruchtbare moeder, die haar kinderen voedt.

Het is de wil des Konings, dat wij elkander dienen door de liefde. Omdat Hij het welzijn van alle ellendigen bedoelt, spreekt Hij ook dit in blijdschap uit: "Uw borsten zijn als druiventrossen", zich daarin vermakend, dat als er ongelukkigen zijn, die het in de wereld niet kunnen vinden, geen leven kunnen vinden in zichzelf, dat Zijn bruid - uit de genade en welvaart die zij heeft - hun het Woord en de reine redenen Gods kan mededelen, om hen in hun ongeluk, honger en armoede, te beantwoorden, te versterken, om op te pakken en dat Koninkrijk te zoeken. Ja, te zijn als een moeder die het kind de borst geeft en niet zuinig behoeft te doen (er is overvloed genoeg), zodat zij niet behoeven te verhongeren. Ook dat is Zijn blijdschap.

Het Hooglied eindigt: "O gij bewoonster der hoven!, de metgezellen merken op uw stem; doe ze Mij horen." De metgezellen kunnen immers niet komen waar ze willen zijn en daarom zien zij op u, wil Christus zeggen. Daarop zegt de bruid: "Kom haastelijk, mijn Liefste! en wees Gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen." Wat doen nu die, metgezellen? Die doen immers mee, en zeggen ook; "Kom haastelijk, mijn Liefste!"

Ze worden dus opgewekt en bewogen onder de milde en zegenende hand Gods, door de bruid, en worden gevoed in hun begeerte, honger en behoefte, om te volharden tot het einde, en op te wassen in de kennis en genade Gods.

Nu lezen wij verder, dat Hij zegt: "Ik zal op de palmboom klimmen, ik zal zijn takken grijpen." De takken van een palmboom zijn zeer hoog, die hangen niet laag bij de grond, zo maar voor 't grijpen van iedere voorbijganger. De straatjongens kunnen ze niet bereiken om er aan te slingeren of om er mee te spelen. Zo ook geestelijk. Immers, de takken met de bladeren en vruchten zijn de rechtstreekse vrucht des Geestes, en Paulus noemt ze - naar Galaten 5 : 22 - : "Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid." De inhoud van deze beeldspraak: "Ik zal op de palmboom klimmen, ik zal zijn takken grijpen", is, dat Christus eigenaar is, het Zijne eigent en komt bezien.

Van nature hebben wij niets anders dan vijandschap, haat, nijd, toorn, hoogmoed, zelfbedoeling, kwade bedenkingen, enz., in één woord, hetgeen verwerpelijk en verdoemelijk is voor God. Doch in Christus hebben wij wat anders, namelijk overeenstemming met Christus, en Zijn heilige Wet. Dat is dus Christus' vermaking en blijdschap. Wat **Hij** heeft, is **ons** eigen uit Zijn genade en eeuwige liefde. Hij treft van Zijn eigenschappen in ons aan. Hij kan ons noemen: "Mijn Sulamith." Ja, Hij kan zeggen: "Zij zijn een spruit Mijner plantingen, een werk Mijner handen, opdat Ik verheerlijkt worde."

Als Christus, Zijn recht op ons openbaar brengt, en Hij met ons doet, zo zal de vrucht des Geestes, liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid, in luister en kracht openbaar komen. Ja, de liefde is zodanig mededeelzaam, dat we wel een ieder deelgenoot van zulk een zaligheid en leven zouden willen maken. Dat weet Hij, want Hij kent ons, Hij kent Zijn werk en hoedanig zich dat dan openbaart tegenover de naaste. Daarom zegt Hij: "Zo zullen dan uw borsten zijn als druifrossen aan de wijnstok," waar de hemelse dauw op ligt. Dat verheugt de Koning. Hijzelf - in Zijn omwandeling op aarde - noemde het: "Mijn spijs is, dat Ik doe de wil Desgenen, Die Mij gezondend heeft." Dienende de naaste, zoals wij lezen van die Samaritaanse vrouw bij de waterput.

Hij ziet ons, dat wij Hem navolgen, en onze naaste ook dienen uit de genade en uit, wat Hijzelf ons aanbrengt. Waar dus niets van onszelf bij is of kan zijn. Wat is het toch een verheven werk, hé! Tot lof en prijs van zulk een God. Hier is dus niet, dat men zelf eens flink dienstbaar voor anderen wil zijn: het eens echt gezegd of gedaan heeft! O nee, dat is niet datgene waarvan Christus spreekt. O arme mensen, die zulke borsten krijgen! Dat is niet tot stichting en tot eer van Christus - neen, wij moeten een onderwerp zijn voor Zijn genade, een instrument waarmede **Hij** doet. Dan zal Christus ons kunnen prijzen, dan zullen wij Hem aangenaam zijn. Wij lopen dan niet zelf met een kroon op ons hoofd en zonder borsten van vertroosting voor ellendigen, maar zullen anderen troosten met de troost waarmede wij zelf zijn vertroost geworden.

Hij zegt ook: "En de reuk van uw neus als appelen." Wat bedoelt Hij daarmee? Hij wil te kennen geven: Ik zie u zodanig, zowel van binnen als van buiten spreekt zich de genade uit. Uit onze natuur leven wij in de zonde.

Wij halen onze adem in, in de reine natuur en blazen hem stinkende weer uit: haat, nijd, twist, gekrakeel, is hetgeen openbaar wordt. Nu is het als een zoete mirregeur, liefde in het hart, en dat spreekt zich ook uit tot God en de naaste. De liefde is dan ook de vervulling der wet.

Daarbij komt ook nog dit: "En uw gehemelte als goede wijn, die recht tot Mijn beminde gaat, doende de lippen der slapenden spreken." Dus geen vuil stinkend water van eigen ik en afkomst, maar reine wijn, die voortkomt uit het eeuwig welbehagen Gods in Christus, door de Heilige Geest.

Die Geest die ons bezet en waaruit wij nu spreken en handelen, nergens anders in roemen dan alleen in genade en vrije gunst, als het enig en het al.

Belijdend dat wij oorspronkelijk zijn: "Uit de wijnstok van Sodom en uit de velden van Gomórra, onze wijndruiven zijn vergiftige druiven; zij hebben bittere beziën. Onze wijn is vurig drakenvenijn, en een wreed addervergift." (Deut. 32 : 32 en 33). Zó dus van nature, en nu sprekende als goede wijn, die zijn werk doet. Want wat het vat in heeft, geeft het uit.

Christus zegt: "Goede wijn, die recht tot Mijn beminde gaat." Laat ik het anders uitdrukken: tot uitgedroogde, dorstige zondaars. Want, daar behoort het, daar is het op zijn plaats, dáár heeft water, dáár heeft wijn waarde! Die zitten met open mond.

Maar... er staat: "beminde" ? Ja, inderdaad, Christus bemint die hongeren en dorsten (lees Jesaja 55 : 1,2 en 3) en het oog op Hem slaan. Die met David zeggen: "O mijn ziel! gij hebt tot de HEERE gezegd: Gij zijt de HEERE, mijn goedheid raakt niet tot U; maar tot de heiligen, die op de aarde zijn, en de heerlijken, in dewelke al mijn lust is (Ps. 16 : 2 en 3). Zo krijgen zij te smaken van die wijn, uit dat land van melk en honing, om zódanig te proeven en te smaken van Zijn liefde en genade, om eens waarlijk goed wakker te worden en innerlijk zó aangestoken te worden door liefdebrand om de sprekende te zijn en niet langer te kunnen zwijgen, maar te vertellen van Zijn liefde en van de liefdebrand des harten.

Er woont in mij, dat ik wel een ieder zou willen aansteken in liefdegloed tot zulk een Koning. Te nietiger en te geringer wij zijn - nietig stof en as - des te hoger kan dan ook Christus' liefde gaan uitblinken, Die Zich aan zodanigen bewijst in de liefdegloed van Zijn genade.

Liefde, eeuwige liefde, dat is bij Hem. Zijn Middelaarshart is als een vuurgloed van zondaarsmin en liefde. Woont er in ons om Hem te kennen en vervolgen te kennen, zie dan alsoo op Hem, opdat ge gesterkt en bekrachtigd wordt om deze wereld, die toch niets anders is dan een schoonschijnende maar wormstekelige appel, los te laten alsook uzelf, daar wij gezaligd worden met verlies van onszelf.

Zoeken wij dan, een ieder voor zich, een plaatsje bij die Koning, in zulk een ernstige en gruwelijke tijd als dit is, waarin al meer openbaar wordt, de mens der zonde in al zijn verschrikkelijkheid. Dat de God aller genade Zijn vleugelen daartoe over ons uitbreide, opdat Zijn Woord zijn loop hebbe in en onder ons, tot spijt der hel, maar tot prijs Zijner genade, om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang: Psalm 146 vers 8

't Is de HEER van alle heren,
Sions God, geducht in macht. . .

-0-0-0-0-0-0-0-0-